

Tribuna

Què hem de fer amb la brossa?

ÒSCAR SALADÍ

Càtedra Dow/URV
Desenvolupament
Sostenible

Les societats econòmicament més desenvolupades es caracteritzen, entre altres coses, per la generació d'una gran quantitat i varietat de residus. Una tipologia d'aquests són els residus municipals (domèstics i assimilables) que hom anomena brossa. Es tracta d'uns subproductes que s'han de gestionar adequadament per tal de minimitzar el seu impacte ambiental.

A Catalunya l'any 2000 vam enterrar o cremar més del 87% del residus municipals generats, mentre que l'any 2011 la xifra es va reduir fins a poc més del 63%. Un gran millora, tot i que lluny dels objectius fixats des de l'administració catalana i de les xifres de països com Alemanya o Holanda on la recollida selectiva de les fraccions que es poden reciclar o reutilitzar suposa gairebé dos terços del total generat.

Una altra diferència amb aquests dos països és què fem amb el percentatge de la brossa que va a disposició final. Mentre a Alemanya i a Holanda majoritàriament es crema, aquí l'entrem. A casa nostra tenim 25 dipòsits controlats i 5 incineradores. A les comarques de Tarragona hi ha els dipòsits controlats de l'Espluga de Franco-

FIRMA: SOFÍA ESCUDERO OILING

lí, Mas de Barberans i Tivissa i la incineradora de Tarragona.

Des de la Unió Europea s'indica que s'ha de prioritzar la incineració dels residus (associada a la seva valorització energètica), per davant del seu confinament sota terra. El comissari de medi ambient, Janez Potocnik, afegeix que l'objectiu és que arribi el moment en què no es soterra cap quilogram de brossa. Jo discrepo. Que a Alemanya i a Holanda ho

facin d'una determinada manera no és suficient criteri per adoptar el model.

Cada territori, d'acord amb

Què prefereixo tenir al costat de casa, una incineradora o un dipòsit controlat?

les seves característiques, ha de definir les seves pròpies polítiques en matèria de gestió de residus, incloent què fer amb la brossa que no ha estat recollida selectivament en origen. En el cas de Catalunya només cal veure sobre el mapa la distribució geogràfica dels dipòsits controlats i de les incineradores.

Fem-nos la següent pregunta: què prefereixo tenir al costat de casa, una incineradora o un

dipòsit controlat? No val contestar que ni una cosa ni l'altra, donat que tots generem residus. I em sembla inadmissible plantejar un escenari on a aquells territoris d'on surten fluxos d'energia i d'aigua s'hi enviïn, com a contrapartida, fluxos de productes residuals.

Amés, aquest trasllat no compliria amb el principi de proximitat entre origen i destinació final dels residus. El que hem de fer és augmentar molt més les taxes de recollida selectiva. Això sí, tenint clar on va l'envàs.

Per altra banda, els ciutadans també hauríem de saber el cost econòmic d'aquesta recollida i quina part

d'aquest cost queda coberta pels diners recaptats amb la taxa municipal de la brossa.

Finalment, hem de reduir la quantitat de residus generats per càpita, cosa que en els darrers anys a Catalunya s'està aconseguint: 1,62 kg diaris l'any 2007 i 1,47 kg l'any 2011. Una molt bona notícia. Una altra pregunta que ens hem de fer és quin o quins factors expliquen aquesta disminució.

MIRADOR

Popular o populista?

ARGA SENTÍS

Portaveu del Grup
Municipal d'ICV-
EUiA

Si algú esperava del portaveu municipal del PP i diputat al Congrés, Alejandro Fernández, alguna explicació o algun posicionament personal sobre els escàndols que afecten el seu partit i que omplen dia sí i dia també les planes dels diaris, ja ens ha deixat ben clar que ell es troba més còmode en altres matèries.

En el seu últim article parlava d'un tema que es veu que li agrada molt: els musulmans i les mesquites, i no parava de cometre inexactituds o de dir coses que no són veritat. Tots sabem que, a Tarragona, no hi ha hagut

mai en les últimes dècades cap problema relacionat amb les pràctiques religioses dels seus veïns i veïnes. Fins i tot en els casos en què generen una ocupació massiva i prolongada de la via pública, com passa cada any durant la setmana santa. Mai cap problema, repeteixo. Però es veu que Fernández no permet que la realitat el desanimi quan ens vol vendre alguna moto. Si el problema que ell vol no existeix, el crea. I si no pot crear-lo, com a mínim ho intenta.

Al llarg de tot aquest procés, que és lent i pesat, molt pesat, aconseguim, com a mínim, posar en circulació els seus prejudicis i atemorir els seus partidaris amb l'objectiu de presentar-se, tot seguit, com el salvador.

Fernández pretén fer-nos creure dues coses que, ras i curt, són mentida: que a Tarragona està garantida la llibertat de cultes i que aquesta llibertat l'exerceixen tots els cultes en igualtat de condicions. Li interessa que ens ho creguem perquè així pot atacar de manera insidiosa l'enemic que prèviament ha designat: la comunitat musulmana, en aquest cas. I si algun partit, associació, entitat o persona pretén sortir-li al pas per denunciar les seves calúmnies, simplement l'acusa d'afavorir aquest enemic imaginari, que només existeix en el fons de la seva mala consciència.

I és que, diguem-ho clarament, Fernández ja està en campanya, i és en aquesta mena d'èpoques

quan la seva decència assoleix el nivell més baix. Com que solia ser un individu lúcid, ha vist clarament que les coses no van bé per al seu partit, ni per a la seva personal candidatura, si es manté en el terreny de la lògica, dels fets contrastables i dels arguments racionals.

És per això que hauria de cercar que abans que ell han trepitjat altres dirigents de dreta i d'extrema dreta, amb èxits limitats que ens omplen de vergonya aliena. Criminalitzar els que són diferents, o ho semblen; oferir als sectors més vulnerables de la població un cap de turc per amagar la responsabilitat dels veritables culpables de la pobresa i la pèrdua de drets socials,

que Fernández té molt a prop; pescar en el fang perillós del populisme. No és això el que ha fet l'alcalde de Badalona, Xavier García Albiol? Doncs aquest és el model que vol Fernández per a Tarragona.

Ha començat estigmatitzant una part dels veïns. Però si se'n surt, és tota la ciutat qui durà a sobre la taca. No permetem que aquest home causi sofriment a uns i vergonya a la resta. No permetem que erigeixi

la mala fe en sistema de pensament, o de govern. Encara és massa aviat per dir-li a les urnes què en pensem, d'ell, però negar-nos a acceptar les seves afirmacions matusseres és un deure cívic que podem exercir cada dia.

Fernández pretén fer-nos creure que a Tarragona hi ha llibertat de culte